

ע"פ 4978/19 - חוסאם אבו מנסור, מוחמד אבו מנסור נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 4978/19 - א'

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשים: 1. חוסאם אבו מנסור
2. מוחמד אבו מנסור

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בחיפה בת"פ 16429-05-18 מיום 12.6.2019 שניתן
על ידי כב' השופט ערן קוטון

תאריך הישיבה: כ"א בתמוז התשע"ט (24.07.19)

בשם המבקשים: עו"ד עאדלבויראת
בשם המשיבה: עו"ד עודד ציון

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש 1 בבית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט ע'
קוטון) מיום 12.6.2019 בת"פ 16429-05-18 עד להכרעה בערעור.

1. המבקש 1 (להלן: המבקש) הורשע על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון בעבירות של נשיאה

עמוד 1

והובלת נשק, חלק מנשק, אביזר לנשק ותחמושת, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, נהג המבקש ברכבו כשהוא מחזיק, נושא ומוביל חפץ דמוי רובה סער מסוג M-16 (להלן: הנשק), שתי מחסניות המתאימות לנשק טעונות בכדורים, שתי מחסניות המתאימות לאקדח, שלושה כדורים ומכלול המתאימים לנשק. באותה עת, ישב אחיו של המבקש, המבקש 2, לצידו ברכב.

2. עובר לגזר הדין, הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו של המבקש לבית משפט קמא. מהתסקיר עולה כי המבקש הינו אב לארבעה ובעל חנות לחומרי בניין. עוד עולה כי המבקש נעדר עבר פלילי; כי הוא נטל אחריות מלאה למיוחס לו בכתב האישום תוך שביטא הבנה לסיכונים הנשקפים ולחומרה הטמונה בעבירות נשק; כי במהלך הליך המעצר הוא שולב בקבוצה טיפולית שבה הצליח לבחון את התנהלותו וליטול אחריות על בחירותיו.

שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם משכיל שאינו בעל דפוסי חשיבה והתנהגות עברייניים וכי מעצרו היווה גורם הרתעתי ומציב גבולות. שירות המבחן העריך כי נוכח ההליך הפלילי המתנהל נגד המבקש - המהווה עבורו גורם מדרבן, מרתיע ומציב גבולות - הסיכון להישנות התנהגות עבריינית מצידו נמוכה, וסבר כי יש לשלבו בקבוצה טיפולית ייעודית. לפיכך, בא שירות המבחן בהמלצה להעמיד את המבקש בפיקוח תחת צו מבחן למשך שנה וחצי לצד הטלת מאסר בפועל לריצוי על דרך של עבודות שירות.

3. בגזר דינו, עמד בית המשפט המחוזי על מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה, בפרט על ידי המבקש, ועל חומרת הרבה של עבירות הנשק למיניהן. בשים לב לטעמים אלו ובהתייחס לפסיקה הנוהגת, קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המבקש נע בין 18 ובין 36 חודשי מאסר בפועל.

בגזירת העונש בתוך המתחם, התחשב בית המשפט בהודאתו של המבקש; בעברו הנקי; בכך שהוא לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה; באורח חייו הנורמטיבי; ולעובדה כי מאז שביצע את העבירות ושחרר ממעצר לפני כשנה, לא היה המבקש מעורב בפלילים. בית המשפט מצא כי אמנם בנסיבות העניין אין מקום לחרוג ממתחם הענישה שהעמיד, אך סבר כי יש לגזור את העונש בתחתית המתחם. לפיכך, גזר על המבקש 18 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריש בניכוי ימי המעצר, ומאסרים מותנים.

4. ביום 22.7.2019 הגיש המבקש ערעור המופנה נגד גזר הדין, ולצדו הבקשה דנן. ביום 24.7.2019 התקיים הדיון בבקשה.

5. לטענת המבקש, נסיבותיו של מקרה זה מצדיקות את עיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל עליו. נטען כי המבקש קיים את תנאי השחרור במלואם וללא הפרות, וכי בכך הוא הוכיח שהוא ראוי לאמון שניתן בו. עוד נטען כי בעניינו של המבקש ניתן תסקיר חיובי ביותר, וכי נוכח משך עונש המאסר שהוטל עליו, דחיית בקשתו לעיכוב ביצוע עשויה לסכל את מטרת הערעור. לבסוף, טוען המבקש כי סיכויי ערעורו גבוהים.

6. מנגד, טוענת המשיבה כי סיכויי הערעור נמוכים נוכח חומרת העבירות. עוד טוענת המשיבה כי אף אם בית

משפט זה ימצא לסטוט מהמתחם שקבע בית המשפט המחוזי משיקולי שיקום ולמעשה להפחית מעונש המאסר במספר חודשים, הרי שעדיין מטרת הערעור לא תסוכל.

7. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון שהתקיים, הגעתי לכלל מסקנה, לא בלי לבטים, כי דין הבקשה להתקבל.

8. ככלל, נאשם שנגזר עליו עונש מאסר בפועל חייב להתחיל בריצוי עונשו מיד בסמוך למתן גזר הדין, ואין בערעור כשלעצמו כדי להביא לעיכוב ביצוע עונשו. עם זאת, נקבע כי בית המשפט רשאי להורות על עיכוב ביצוע במקרים שבהם קיימות נסיבות מיוחדות, אשר משקלן עולה על זה של משקל האינטרס הציבורי באכיפה מיידית (ראו: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)), כאשר הנטל להוכחת קיומן של נסיבות כאמור, רובץ על כתפי המבקש (ע"פ 2656/19 פלוני נ' מדינת ישראל(30.4.2019)). לצורך הכרעה בבקשה לעיכוב ביצוע, יש לבדוק, בין היתר, את הדברים הבאים: חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורך תקופת המאסר שהושתה על המבקש; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש והתנהגותו במהלך המשפט; ונסיבותיו האישיות (ראו, למשל, ע"פ 8863/15 פלוני נ' מדינת ישראל (11.01.2016)).

למרות חומרת העבירות בהן הורשע המבקש, סבורני כי בנסיבות העניין יש מקום לעכב את ביצוע עונש המאסר שנגזר עליו נוכח תקופת המאסר הקצרה יחסית, 18 חודשי מאסר, ממנה נוכחה תקופת מעצר של כחודש וחצי, שעלולה לייתר את הדיון בערעור במידה ולא יעוכב עונשו (ראו והשוו: ע"פ 2955/19 מוקמל נ' מדינת ישראל(5.5.2019)). לכך יש להוסיף את העובדה כי המבקש נעדר עבר פלילי; כי מאז שביצע את העבירות ושחרר ממעצר, לפני למעלה משנה, הוא לא הפר את תנאי שחרורו; כי המבקש מנהל אורח חיים נורמטיבי; וכי בתסקיר שירות המבחן הוערכה המסוכנות הנשקפת ממנו ברמה נמוכה. בנסיבות אלה, ומבלי לטעת מסמרות בסיכויי הערעור, מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשה.

9. הבקשה מתקבלת אפוא. עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש יעוכב עד למתן פסק הדין בערעור. תנאי השחרור שהוטלו על המבקש 1 בבית משפט קמא יעמדו על כנם עד למתן החלטה אחרת של בית משפט זה.

ניתנה היום, כ"ח בתמוז התשע"ט (31.7.2019).

ש ו פ ט